

Calçotada a Picamoixons i Santuari de la Mare de Deu de Montferri

4 i 5 de març de 2017

Un clàssic de les nostres trobades és la Calçotada. Aquest any el lloc triat ha estat Picamoixons i més concretament, el restaurant l' Esportell del Bou.

Com és habitual, el divendres, les vint autocaravanes que vam participar a la trobada, vam arribar a Picamoixons, nucli de població que es troba al terme municipal de Valls.

Durant tota la nit i matinada va ploure, però cap a les 6 del matí va parar, donant pas a un dia solejat i agradable.

Després de la rotllana de benvinguda, vam dedicar la resta del matí a passejar tranquil·lament pel poble i a les dues del migdia, ben puntuals, ens vam trobar al restaurant l'Esportell del Bou, situat al costat mateix de l'església parroquial.

El dinar va consistir en la típica calçotada, començant amb els calçots cuits sobre la brasa de sarments de ceps. Uns excel·lents calçots de mida correcta i cuits en el seu punt i acompanyats d'una salsa exquisida. Després de menjar tants com vam voler, vam passar al segon plat: llonganissa, botifarra negra i carn de xai. L'acompanyament del segon plat eren mongetes seques i carxofes i patates al caliu. A més d'aigua i vi negre, també ens van servir un cava de proximitat, que ja coneixíem d'una de les nostres visites anteriors: el cava de la cooperativa vinícola de Nulles.

Després d'una llarga i divertida sobretaula i d'un breu descans, a les 7 de la tarda, vam participar a la rua de Carnaval que va tenir lloc pels carrers del poble. Una mica de passeig i de ballaruca van ser perfectes per pair el dinar.

La nit del dissabte va ser més tranquil·la, ja que no vam tenir el soroll constant de la pluja de la nit anterior i el diumenge també vam tenir un dia solejat.

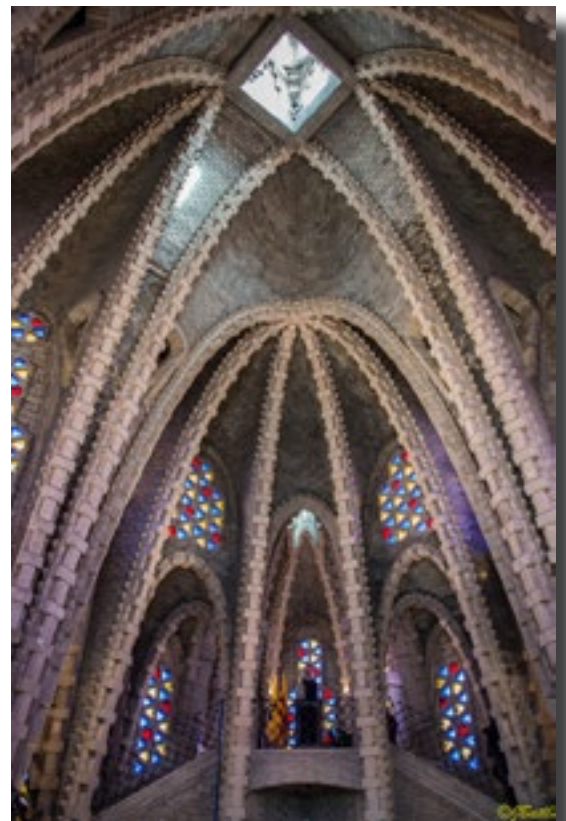
Al matí ens vam dirigir a un lloc poc conegut a pocs quilometres de Picamoixons: l'ermita santuari de la Mare de Déu de Montferri. Un curiós santuari dissenyat per l'arquitecte Josep Maria Jujol. El seu origen es situa als anys 20 del segle passat quan un jesuïta, natural de Montferri, Daniel Vives va voler acostar la Mare de Déu de Montserrat als fidels tarragonins i per això, va decidir construir dalt d'un turonet, en uns terrenys propietats dels seus pares, un santuari dedicat a la Moreneta. Com ja hem dit, se'n va fer càrrec del projecte l'arquitecte Josep Maria Jujol, tarragoní, col·laborador i deixeble de Gaudí. El 15 de novembre de 1925 es va posar la primera pedra, però amb l'arribada de la República l'any 1931, les obres es van aturar per raons econòmiques i polítiques i ni Jujol, ni Vives van poder veure l'obra acabada perquè van morir abans, Vives al 1936 i Jujol al 1949. Al 1989 es decideix netejar, consolidar i continuar l'obra, en aquest cas dirigida per l'arquitecte Joan Bassegoda i Nonell i assessorats per la càtedra Gaudí. Finalment, el 30 de maig de 1999 es va inaugurar el temple amb l'assistència de l'Abat de Montserrat i del bisbe de Tarragona.

El Santuari és una construcció poc habitual i sorprenent. A l'exterior, l'església té una cúpula central i els elements principals són els arcs parabòlics i els reixats de les finestres. La planta té forma de vaixell amb la proa orientada a Montserrat. El projecte va aprofitar el desnivell de turó per col·locar en suspensió, sobre uns arcs parabòlics la "proa del vaixell" que correspon a la part del cambril de la Mare de Déu.

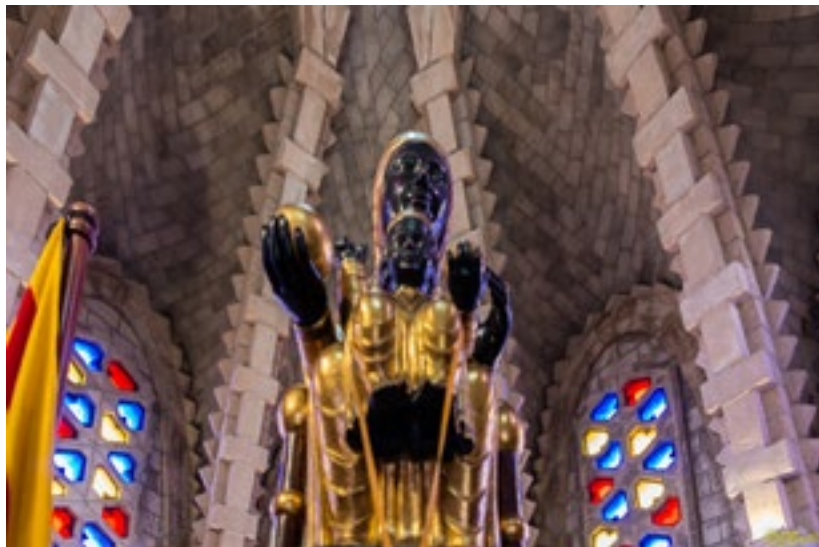
Sobre les voltes exteriors podem veure unes curioses estructures que simulen i recorden les muntanyes de Montserrat. També són molt originals les gàrgoles, fetes amb ferro forjat, però cal assenyalar que no van ser dissenyades per Jujol, sinó per una escola de ferro forjat de Valls.

Dalt de l'agulla hi ha una creu fixada sobre un panell giratori per resistir millor els embats el vent que en aquest territori són sovint forts.

El material utilitzat és un material molt senzill: grava del riu Gaià barrejada amb ciment pòrtland. Tant les gelosies com els vitralls van ser dissenyats pel mateix Jujol. Els vitralls consisteixen en uns cors de tres colors: groc, vermell i el blau anomenat blau jujolià, perquè és un blau característic d'aquest arquitecte. Gràcies a aquests vitralls, a l'interior crida l'atenció el joc de llums i colors que crea un ambient màgic i particular.

Hi ha també un cambril on es troba la imatge de la Mare de Deu i la seva construcció està inspirada en el cambril del santuari de Montserrat. Les baranes per pujar al cambril són de ferro forjat i representen les xarxes dels pescadors. La planta del cambril és octogonal i el trespol del cambril està sostingut per un encreuament d'arcs que formen una estrella de 8 puntes.

En el projecte de Jujol no hi havia campanar i per això quan es van fer les obres d'acabament del santuari es va optar per construir un campanar fora de l'edifici de l'església, on es van instal·lar 4 campanes que toquen cada dia a les 12 de migdia amb el mateix so que les campanes del Santuari de Montserrat i que tenim ocasió de sentir. La més petita pesa una mica més de 400 quilos i la més gran, 1600. Els seus noms són Resurrecció, Clara, Cristina i Montserrat.

Fem un passeig pels voltants del santuari i anem a veure la Cova on hi ha també una imatge de la Mare de Deu de Montserrat sobre una roca. Aquesta cova l'utilitzaven en altres temps els pastors.

Des de l'exterior del santuari tenim una bonica vista del poble de Montferri i de les vinyes.

Quan acabem la visita, al costat mateix de l'església, en una petita terrassa natural, on es situa el pàrquing del santuari fem el cant dels adéus, abans però, en Xavier ens informa de totes les sortides programades fins a l'estiu. Unes sortides gràcies a les quals ens podrem retrobar i passar uns bons caps de setmana d'aquesta primavera que ja s'intueix pels ametllers en flor que hem vist aquests dies als camps de la comarca de l'Alt Camp.

Jordi i Conxita

